

စစ်

(မန္တလေး)

မန်ကျည်းပင်တန်းတ

တပေ့လေးကောင်

စာရေးသူ ပီပီ(မန္တလေး)
ဝတ္ထုအမည် မန်ကျည်းပင်တန်းက တစ္ဆေလေးကောင်

၁။

ကျောင်းဆရာလေး ကိုမျိုးမောင်သည် တစ်ခုသော ကျောင်းပိတ်ရက်၌
သူ၏ ပင်ကိုဝါသနာအရ သဖန်းပင် သစ်တောကြိုးဝိုင်းထဲကို အဖော်မပါ
တစ်ယောက်တည်း ပရဆေးပင် အရှာထွက်လာခဲ့၏။

ကိုမျိုးမောင်၏ ဝါသနာသည် မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးဖြစ်သော ပရဆေး
ဖော်စပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကိုမျိုးမောင်သည် အသက် ၃၀ ခန့် အရွယ်ရှိသော အလယ်တန်းပြ
ကျောင်းဆရာလေး ဖြစ်ပါ၏။

၎င်းငယ်စဉ်က မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘဦး၏
သင်ကြားပြသမှုကြောင့် ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်များနှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေး အစွမ်းထက်မြက်မှုကိုလည်း အစဉ်တစိုက်
ယုံကြည်မြတ်နိုးသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယခု သူ အလုပ်ဝင်နေသော တွဲဘက် အ.လ.က ကျောင်း
တည်ရှိရာ စည်သာရွာနှင့် ၂ မိုင်ခန့်အကွာက သဖန်းပင် သစ်တောကြိုးဝိုင်း
ထဲသို့ ဆေးပင်ဆေးရွက် ရှာဖွေရန် အလို့ငှာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ရွာက ထွက်လာစဉ်ကတည်းက စားရေရိက္ခာ တစ်နေ့စာ လုံလောက်

အောင် စီစဉ်၍ ထည့်လာခဲ့၏။ သူ၏ အစီအစဉ်က တစ်နေ့ကုန်အောင် တောလည်မည့်သဘောပင်။

ဆေးပင်တွေက တူးယူရန် ပေါက်တူး အသေးတစ်လက်ကို ကျောပိုးအိတ် မှာ ချိတ်ခဲ့၏။ ၎င်း၏ ခါးတွင်လည်း လိုရာသုံးနိုင်ရန်အတွက် အမဲလိုက် စားမြောင်တစ်ချောင်း ထည့်လာခဲ့သေး၏။

စည်သာရွာကနေ ၂ မိုင်ခန့် အကွာရောက်တော့ ကိုမျိုးမောင်သည် မွဲခြောက်ခြောက် နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးကို စတင် တွေ့ရ လေတော့သည်။

နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်အိုကြီးမှာ အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ပါ သစ်သား ဝရံတာများ ပါရှိလေ၏။

အိမ်အိုကြီးမှာ ကုန်းမြေ အမြင့်ပိုင်း၌ တည်ရှိပြီး၊ တံစက်မြိတ်တွင် နိုင်ငံတော် အလံကို လွှင့်ထူထားရှိ၏။

သို့ပေမဲ့ နိုင်ငံတော်အလံမှာ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်ကာလကတည်းက လွှင့်ထူထားရှိခဲ့သည် မသိရ။

ဖြူဖျော့ကာ အရောင်အဆင်း မွဲချာနေသည့်အပြင် အနားစများပင် စုတ်ဖွာနေပြီ ဖြစ်၏။

အိမ်အိုကြီး၏ အကာဖြစ်သော ပျဉ်ချပ်များမှာ ဆွေးမြေ့သည့်နေရာက ဆွေးမြေ့ ပေါက်ပြဲနေကြသည်။ လစ်လပ်သည့် နေရာများမှာလည်း ကျိုးပဲ့ ပေါက်ပြဲနေကြ၏။

တံခါးရွက်များမှာလည်း ယခုမြင်နေရ သကဲ့သို့ပင် အစဉ်အမြဲ ပိတ်ထား ဟန်တူ၏။ ပြတင်းတံခါးတိုင်းသည် ပိတ်လျက်သား တွေ့ရလေ၏။

အောက်ထပ် ဝရံတာနှင့် ကြက်တူရွေးတန်းကြားတွင်လည်း ပိုးမျှင်အိမ်

များ နေရာအနှံ့ စွဲကပ် နေရာယူထားကြသည်။

ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းမည့်သူမရှိ။ ယိုယွင်းပျက်စီးကာ မကြာခင် လဲပြိုကျ တော့မည့်ပုံပင်။

မျက်နှာစာတွင် ကျိုးပဲ့နေသော ထိုင်ခုံများနှင့် ယိုင်နဲ့နဲ့ စားပွဲတစ်လုံးကို မြင်နိုင်၏။

အိမ်အိုကြီး၏ မျက်နှာစာ ရှေ့ဘက် မြေကွက်လပ်ကျယ်တွင် မန်းကျီးပင် ပျို ၄ ပင်ကို ၅ ပေခြား အကွာခန့် စီတန်းလျက် ပေါက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အပင်များမှာ ဝါးတစ်ပြန်ခန့် မြင့်မားကြ၏။ အကိုင်းအခက်များမှာ တစ် ပင်နှင့်တစ်ပင် ပူးကပ်နေခြင်းကြောင့် ခက်လက်ယှက် ဖြာနေကြသည်။ အုံ့ဆိုင်းနေ၏။

မြေပြင်သည် ယခင်က လူများ နေထိုင်စဉ်ကတော့ သန့်ရှင်း ညီညာနေခဲ့ လိမ့်မည်။

ယခုအခါမှာတော့ အလေ့ကျ ပေါက်ပင်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်း ရှုပ်ပွလျက် ရှိ လေ၏။

ဤအိမ်အိုကြီး၌ လူများ မနေထိုင်ကြတော့သည်မှာ ကာလ အတော် ကြာမြင့်ပြီဟု ယူဆနိုင်သည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကြည့်ရသည်ကပင် ဤနှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်အိုကြီး သည် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းနေလေ၏။

ကိုမျိုးမောင်သည် ဘာရယ်မဟုတ်။ သွားရင်းလာရင်း အိမ်အိုကြီးကို စူးစမ်း လေ့လာအကဲခတ် သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကိုမျိုးမောင်သည် သူ၏ မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သဖန်းပင် သစ်တော

ကြိုးဝိုင်း၏ အတွင်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့၏။

အိမ်အိုကြီးကို အတန်ငယ် ကျော်သွားလေမှ သူ၏ နောက်ကျောကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲ ခံစားလာရ၍ အနောက်သို့ လည်ပြန် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မန်ကျည်းပင်တန်းလေး၏ အရိပ်အောက်၌ လူ ၄ ဦး ရင်ပေါင်တန်း မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့အား စူးစိုက် ကြည့်နေကြသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

သို့သော် မန်ကျည်းပင်များ၏ အကိုင်းအခက်တို့ ခပ်အုပ်အုပ် ရှိနေသဖြင့် ထိုလူ ၄ ယောက်မှာ သူ၏ အမြင်အာရုံတွင် သဲကွဲခြင်း မရှိချေ။

ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့ရခြင်းသာ။

သူ အသေအချာ ပြန်လည် စူးစိုက်ကြည့်သည့် အခါမှာတော့ ထိုလူ သဏ္ဌာန် အရိပ်များသည် အခိုးအငွေ့များသဖွယ် ပျောက်ကွယ် သွားကြပြန်သည်။

ကျောင်းဆရာ ကိုမျိုးမောင်သည် မန်ကျည်းပင်က အကိုင်းအခက်များ၏ အရိပ်ကို လူဟု ထင်မြင်မိခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးထင် ယူဆကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သို့သော် ထိုနေရာမှာ သူ ရပ်တန့်နေစဉ်က ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

စည်သာရွာက သူနှင့် ခင်မင်နေသော ရွာခံ ကိုသာအေး ပြောလိုက်သည့် သတိပေး စကားများကို သူ နားထဲ ပြန်လည် ကြားယောင်မိနေသည်။

ကိုသာအေးက ...

"ကျုပ် မြို့ကို ပဲအိတ်တွေ သွားပို့ရမှာမို့ပါ ဆရာလေးရာ။ နို့မို့ဆိုရင်

ဆရာလေးနဲ့အတူ အဖော်လိုက်ပေးပါရဲ့။

ဪ ဆရာလေး တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်ဆိုရင် သတိပေးလိုက်ဦးမယ်။ သစ်တောကြိုးဝိုင်း အဝင်စက အိမ်အိုကြီးထဲကို လုံးဝ မဝင်လေနဲ့နော်။

အဲဒီ အိမ်အိုကြီးက သရဲ ခြောက်တယ်ဗျ။ အခုက အဲဒီအိမ်အိုကြီးမှာ လူမနေကြတော့ဘူး။ သရဲ တအားခြောက်လို့ သစ်တောဝန်ထမ်းတွေတောင် မနေရဲကြတော့ဘူးလေ။ အဲဒီ အိမ်အိုကြီးမှာ အစိမ်းသေ သရဲ ၃ ကောင် ရှိသတဲ့ဗျ။"

သူ မြင်ခဲ့ရသည့် ဝိုးတဝါး အရိပ်များသည် တစ္ဆေများ ဖြစ်နေရော့လားဟု သူ့စိတ်ဝယ် သရိုးသရီ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

သို့ပေမဲ့ ရွာခံ ကိုသာအေး ပြောသည်က တစ္ဆေ ၃ ကောင်။ အခု သူ ဝိုးတဝါး မြင်ခဲ့ရတာက ၄ ယောက် မဟုတ်လား။

ဒါဆိုရင် နောက်တိုး တစ္ဆေတစ်ကောင်က ဘယ်ကပါလိမ့်။

ဆရာလေး ကိုမျိုးမောင်သည် ခေါင်းကို ကုတ်ကာ ထိုနေရာမှ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အကယ်၍များ သူသာ အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပါက အိမ်အိုကြီး၏ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခု၌ ပြတင်းတံခါးများ ဖွင့်လျက်သား ရှိနေပြီး၊ ထိုပြတင်းဝမှ ဖွေးစွတ်နေသော မျက်နှာရှိသည့် အသက် ၄၀ ခန့် လူတစ်ယောက်သည် သူ့အား လက်ယပ် ခေါ်နေသည်ကို မြင်ကောင်း မြင်ရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုလူသည် အရောင်အဆင်း မပေါ်တော့သည့် ဟောင်းနွမ်းလွန်းသော သစ်တော အရာရှိ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထားသည်ဟုဆိုပါလျှင် ...။
